

en Gang. Det er da ganske naturligt, at man fra de vedkommende Arbejders Side siger: Lad os saa hellere faa den Sag forandret, thi som det er, er det ganske urimeligt. Naturligvis erkende de Arbejdere, som ere inde under Loven, at denne er et Fremskridt for deres Vedkommende, men de andre, som staa udenfor, kunne kun daarligt hjælpe sig med, at deres Kammerater i visse Virksomheder have et Gode, som de selv som Samfundsborgere kunde være lige saa berettigede til at opnaa.

Jeg sagde, at under Behandlingen i Fjor af det lille Lovforslag fra Arbejderforsikringsraadet var der, i alt Fald i Folketinget, Enstemmighed om, at man burde søge at komme til en Revision af den nugældende Lov. Det blev, forekommer det mig, allerstærkest udtalt af den højtærede Minister, idet han til et æret Medlem sagde, at han var enig med ham i, at vi have en uafviselig Pligt til at arbejde videre med denne Sag, saaledes at Ulykkesforsikringen efterhaanden kommer til at omfatte ogsaa disse Klasser, — det vil sige Sømænd, Landarbejdere — og alle andre Arbejdere, som for Tiden ikke ere ulykkesforsikrede. Det er jo saa omfattende, som det kan siges. Jeg er glad for denne Udtalelse fra den højtærede Minister, fordi den jo tyder paa, at Ministeren erkender, at der foreligger en Pligt fra vor Side. „Vi,“ sagde Ministeren, og derved forstaaer jeg ikke blot Ministeriet, men jeg opfattede Udtrykket saaledes, at det er Befolkningen, Rigsdagen og Regeringen, som mene, at man har en Pligt til at gaa videre og komme derhen, at enhver Arbejder er ulykkesforsikret. Den højtærede Minister føjede ganske vist til, at Reformerne naturligvis maatte komme stykkevis, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister har Ret i denne Udtalelse. Det her foreliggende Forslag viser ogsaa, at vi ikke have turdet gøre Springet fuldt ud, saa at enhver Arbejder var forsikret mod Følger af Ulykkestilfælde under sit Arbejde. Nej, vi have kun udvidet Rammerne til dem, for hvem Faren kan være lige saa stor som for dem, der allerede ere ulykkesforsikrede. Vi have altsaa indskrænket os til foruden de Virksomheder, der allerede ere under Loven, at tage Landbrug, Skovbrug og nogle dermed beslægtede Arbejder og Virksomheder samt Skibsfart. I vort Forslag er der derfor ikke rørt ved selve Lovens Princip ud over maaske i Forslagets § 4, der indeholder en Ændring

til Lovens § 9 om, at „Arbejdsgivere, der ere Medlemmer af et i Henhold til nærværende Paragrafs første Stykke anerkendt Selskab og efter Lov af 15. Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten ere ansatte til en Indkomst af 1,200 Kr. eller derunder, have at betale til Forsikrings-selskabet et Beløb, der ikke maa overstige 3 Kr. aarligt for hver forsikret Arbejder. Hvad Forsikringsbidragene maatte overstige dette Beløb, tilskydes af Statskassen efter nærmere, for hvert enkelt Selskab af Indenrigsministeren angivne Betingelser“. Vi ere saa heldige at have et Sidestykke dertil i den bestaaende Lovgivning, idet det der for Fiskernes Vedkommende er vedtaget, at ogsaa selvstændige Fiskere kunne blive optagne til Ulykkesforsikring mod at betale 5 Kr., og at der heller ikke er noget til Hinder for, at Fiskere, som beskæftige andre, ogsaa kunne blive Medlemmer af denne Ulykkesforsikring. Vi have sat det Bidrag, som skulde ydes af disse Arbejdsgivere med den ringere Indtægt, lavere end ved Fiskeriforsikringen, fordi vi mente, at den Fareklasse, hvori Landbrug og Skovbrug komme til at staa, sikkert er ringere end den, hvori Fiskerne staa. Vi have saa under § 5 foreslaaet at udvide Arbejdsraadet, hvad der vil blive en nødvendig Følge af, at der her foreslaas, at Lovens Omraade udvides til Landbrug og Skovbrug samt Skibsfart. Ogsaa under den bestaaende Ordning er der i Folketinget ytret Ønske om at faa Repræsentanter for Landbruget ind i Forsikringsraadet. Vi foreslaa da at forhøje Raadets Medlemstal fra 7 til 15 — der kan jo være Tvivl om, hvorvidt det er det rigtige Tal, men vi have ment at burde foreslaa dette. I ethvert Tilfælde bør Raadet udvides, naar det skal omfatte de Virksomheder, vi have medtaget i Forslaget.

Jeg skal nu ganske kort tillade mig at gennemgaa de forskellige Ændringer, der ere stillede til den bestaaende Lov. Til § 1 have vi ingen Ændringer stillet. Der kunde maaske have været Anledning til det for den sidste Linies Vedkommende, hvori der staaer, at de Ulykkestilfælde, der opstaa ved grov Uagtsomhed fra Arbejdernes Side, skulle være udelukkede fra Forsikring. Jeg ved, at Forsikringsraadet opfatter denne Bestemmelse meget human og vistnok i Reglen gør gældende, at naar der ikke ligefrem foreligger Ulykkestilfælde med Forsæt, bør Loven gælde derfor. Da nu Loven haandhæves paa en saa human Maade, have vi